

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové v právní věci navrhovatelů: **a) X.X., b) X.X.**, , proti odpůrci: **Hlavní město Praha**, se sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2, zastoupen Mgr. Vojtěchem Novotným, advokátem se sídlem Praha 1, Karlovo náměstí 24, za účasti zúčastněných osob: **1.X.X., 2. X.X.**, , o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – úpravy č. U 0951/2011, směrné části územního plánu sídelního útvaru hl.m. Prahy, vydané Magistrátem hlavního města Prahy dne 18.2.2011,

t a k t o :

- I. Řízení o návrhu X.X. se **z a s t a v u j e**.
- II. Návrh navrhovatele X.X. se **z a m í t á**.
- III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Navrhovatelé podali u Městského soudu v Praze návrh, kterým se domáhali zrušení opatření obecné povahy – úpravy č. U 0951/2011 směrné části územního plánu sídelního útvaru hl.m. Prahy, která nabyla platnosti 18.2.2011.

V návrhu navrhovatelé nejprve popsali řízení, které vydání úpravy předcházelo, a uvedli, že jsou vlastníky pozemku x.x., jsou přímými sousedy navrhovatelů úpravy směrné části územního plánu sídelního útvaru hl.m. Prahy (X.X. a X.X.). Navrhovatelé uvedli, že předmětným opatřením obecné povahy byli zkráceni na svých vlastnických právech, zejména připravovanou výstavbou sousední stavby.

Navrhovatelé poukázali na to, že v procesu vydávání územně plánovací dokumentace je povinností odpůrce projednat zadání, koncept a návrh územního plánu a jeho změny s vlastníky dotčených pozemků dle § 53 odst. 2 stavebního zákona. Vlastníci mají právo ve stanovených lhůtách jednotlivé fáze pořizování územního plánu námitkovat a připomínkovat. Územní plán, který zahrnuje pozemky dotčené žalobou, již odpůrce pořídil. Vzhledem k tomu, že stavebníci navrhli změnu územního plánu, nesou náklady, o kterých je obec povinna rozhodnout. Toto však odpůrce neučinil a o úhradě nákladů nerozhodl, což představuje porušení zákona.

Dále navrhovatelé namítli, že změna kódu využití území na „C“ umožní dostavby stávajících domů, a to i formou skupinových rodinných domů, činžovních vil či staveb pro podnikání, přičemž v kódu území „B“ lze postavit rodinné domy a obytné domy. Charakter území by se mohl zcela změnit a hodnota nemovitosti navrhovatelů by se tím snížila. Odpůrce by mohl obdobným způsobem zvyšovat koeficienty stále a stavby v sousedství navrhovatelů by mohly růst nad všechny meze. Navrhovatelé poukázali na to, že na předmětnou úpravu již stavebníci reagovali žádostí o stavební povolení, bez žádosti o územní řízení. Stavba je vzhledem k ostatním stavbám předimenzovaná a zasahuje do vlastnických práv navrhovatelů. Stavba odporuje i novému územnímu plánu v napadeném kódu míry využití území OB v „C“, protože koeficient podlažních ploch KPP pro OB „C“ je 0,5, ale navržená stavba má KPP 0,95. Do ulice má stavba holou stěnu použitelnou na obří billboard. Dům nemá obdobu v okolí a do prostředí nepatří. Není zachována odstupová vzdálenost k pozemku navrhovatelů, tedy minimálně 3 metry. Rozsah výstavby (4 bytové jednotky) umožňuje přítomnost desítek osob a tedy nepřipustnou zátěž všech infrastrukturních systémů. Z navrhovaného balkonu severní části stavby budou moci stavebníci narušovat privátní zónu navrhovatelů, neboť balkon je výše než plot a směřuje do míst, kde navrhovatelé mají terasu a prosklenou stěnu do jídelny. Navrhovatelé nemohou uplatnit námitky podle § 114 odst. 2 stavebního zákona, neboť územní řízení nebylo zahájeno.

Dále navrhovatelé namítli, že není posouzen vliv na životní prostředí s ohledem na to, že v poslední době se v okolí vystavělo několik zdrojů znečištění. Stavebníci plánují instalaci výkonného plynového kotle a není předložena emisní rozptylová studie. Odpůrce si nevyžádal posouzení stavby se stávající situací a ani s plánovanou výstavbou ABBEY.

Žalobci v žalobě vznesli námitky proti porušení procesních pravidel, když namítli, že zadání opatření obecné povahy nebylo zveřejněno (§ 47 odst. 2 stavebního zákona), návrh opatření obecné povahy nebyl zveřejněn k nahlédnutí (§ 52 odst. 1 stavebního zákona), veřejné projednání opatření obecné povahy nebylo určeno a navrhovatelé nebyli přizváni (§ 52 odst. 1, 2 stavebního zákona), navrhovatelé nemohli podat námitky pro opatření obecné povahy (§ 52 odst. 2 stavebního zákona), obsah opatření obecné povahy nebyl posouzen z hlediska vlivů na životní prostředí. Opatření obecné povahy zcela postrádá odůvodnění.

Ze všech shora uvedených důvodů navrhovatelé navrhli, aby soud předmětné opatření obecné povahy zrušil dnem vyhlášení rozsudku.

Po doručení návrhu soud oba navrhovatele vyzval k zaplacení soudního poplatku, který dle položky 18 bod 2 písm. b) Sazebníku poplatků, který tvoří přílohu zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 549/1991 Sb.) je stanoven částkou 5.000,- Kč. Lhůta k zaplacení poplatku byla stanovena do 15 dnů od doručení usnesení.

Soudní poplatek z žaloby je splatný vznikem poplatkové povinnosti. , poplatková povinnost, jde-li o poplatek za řízení, vzniká podáním žaloby, poplatek je povinen zaplatit ve věcech správního soudnictví ten, kdo podal žalobu (§ 2 odst. 2, § 4 odst. 1 písm. a) a § 7 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb.).

Výzva k zaplacení soudního poplatku ve stanovené lhůtě byla X.X. doručena dne 26.11.2012 (vložením do schránky). Od tohoto dne počala běžet soudem stanovená lhůta 15 dnů k zaplacení soudního poplatku. Do současné doby však poplatek zaplacen nebyl. Proto soud řízení o návrhu podaném X.X. podle § 47 písm. c) s.ř.s. ve spojení s § 9 odst.1 zákona č. 549/1991 Sb. zastavil.

Vzhledem k tomu, že navrhovatelem X.X. byl soudní poplatek zaplacen, soud se zabýval napadeným opatřením obecné povahy na základě návrhu tohoto navrhovatele.

Odpůrce ve vyjádření k návrhu nejprve popsal proces přijetí úpravy směrné části územního plánu č. U 0951/2011 a dále uvedl, že dle jeho názoru navrhovatelé nejsou aktivně legitimováni pro podání návrhu, neboť zmíněnou úpravou směrné části územního plánu nedošlo k zásahu do jejich hmotných (věcných) práv. Případná výstavba konkrétního záměru na pozemcích, na něž se vztahuje napadená úprava směrné části územního plánu, není předmětem tohoto řízení, ale řízení navazujících. Odpůrce v této souvislosti odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu č.j. 3Ao 2/2009-93 a 4Ao 1/2010. Těmito rozsudky byly řešeny obdobné otázky se závěrem, že je nutno trvat na zákonném požadavku dotčení na právech přímo napadeným opatřením. V těchto rozhodnutích Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že změnou směrné části územního plánu hmotná práva navrhovatelů dotčena nebyla, a proto se nezabýval námitkami proti proceduře přijetí této změny. Zásahy do práv navrhovatelů, tak jak je tvrdí v návrhu, spadají do řízení o umístění stavby a do stavebního řízení. Až v těchto navazujících řízeních bude stavební úřad přezkoumávat, zda mohou být navrhovatelé umístěním stavby zasaženi na svých právech. Odpůrce odkázal v tomto směru i na vyjádření Ministerstva pro místní rozvoj, které obdržel ke své žádosti v obdobné věci a které je v podstatě souhlasné se závěrem učiněný v této věci. Danou úpravou nedošlo k podstatnému ovlivnění poměrů na pozemcích, neboť byla změněna míra využití území, nikoli však funkční využití ploch. Soulad konkrétního záměru s veřejným zájmem se posuzuje v územním řízení, v rámci kterého je také posuzována míra dotčení práv účastníků řízení podle § 85 stavebního zákona. Navrhovatelé tedy nebyli dle názoru odpůrce úpravou směrné části dotčeni na svých věcných právech, tvrzené zásahy do jejich práv mohou být předmětem navazujících řízení.

Vzhledem k námitkám vzneseným v žalobě odpůrce zdůraznil, že je třeba odlišit úpravu směrné části územního plánu a změnu územního plánu. O úpravě směrné části územního plánu rozhoduje dle § 188 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen stavební zákon), pro své území obecní úřad, v ostatních případech úřad územního plánování. Při úpravě se postupuje podle dosavadních právních předpisů. Odpůrce uvedl, že Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č.j. 3Ao 2/2009-93 dovodil, že přechodné ustanovení § 188 odst. 3 stavebního zákona odkazuje ohledně procedury změny směrné části

územního plánu na stavební zákon č. 50/1976 Sb., který institut opatření obecné povahy neznal. Při předmětné úpravě směrné části územního plánu byla dodržena zásada uplatňovaná za účinnosti zákona č. 50/1976 Sb., že úpravou směrné části se nezměnila ani nedoplnila závazná část územního plánu. Dále odpůrce poukázal na ustanovení § 28 zákona č. 50/1976 Sb., podle kterého se na projednávání a schvalování územně plánovací dokumentace a územně plánovacích podkladů nevztahují obecné předpisy o správním řízení. Vymezením závazné a směrné části územního plánu byly vymezeny kompetence mezi zastupitelstvem hl.m. Prahy měnit závaznou část a Magistrátem hl.m. Prahy upravovat směrnou část.

Odpůrce dále uvedl, že zákonnost procesu přijetí opatření obecné povahy je možné přezkoumat až v případě, že je zde dovozena věcná aktivní legitimace navrhovatele. Přes neexistující aktivní legitimaci navrhovatelů odpůrce k zákonnosti procesu přijetí konstatoval, že ve věci rozhodl příslušný správní orgán a při úpravě směrné části územního plánu bylo postupováno v souladu s právními předpisy a s postupem při pořizování úprav směrné části územního plánu tak, jak je upraven v příloze A opatření obecné povahy č. 6/2009, kterým byla přijata změna Z 1000/00 územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy. Pokud navrhovatelé odkazovali na ustanovení stavebního zákona, k tomu odpůrce zopakoval, že se nejedná o změnu územního plánu, nýbrž o úpravu směrné části, a že pokud se jedná o úhradu nákladů na zpracování změny, názor vyslovený v návrhu není správný. Obec může podmínit pořízení změny územního plánu úplnou úhradou nákladů, pokud by pořízení změny územního plánu bylo vyvoláno výhradní potřebou navrhovatele.

K tvrzení, že změna kódu využití dotčeného území na „C“ umožní dostavby stávajících domů, odpůrce uvedl, že toto tvrzení je účelové a nepravdivé. Poukázal na vyjádření útvaru rozvoje hlavního města Prahy ze dne 7.2.2011, ve kterém je uvedeno, že v daném prostoru, tedy v pásu mezi ulicemi K Hájkům a Jindrovou, kód „C“ odpovídá skutečné kapacitě již realizované výstavby rodinných domů. To je ostatně případ i navrhovatelů, když budova na jejich pozemku překračovala stanovený kód míry využití území „B“. Důvodem a účelem k rozšíření úpravou směrné části řešeného území tedy byla reakce na faktický stav v území s již existujícími stavbami, nikoli umožnění realizovat nástavby a přístavby již existujících domů. Pokud by tato hypotetická skutečnost nastala (avšak u většiny pozemků by to ani nebylo možné), rozhodoval by o ní příslušný stavební úřad. Tato otázka však není předmětem tohoto řízení. K námitce navrhovatelů, že necitlivým zvyšováním ostatní výstavby dojde ke snížení hodnoty jejich nemovitosti, odpůrce uvedl, že z předložené dokumentace k úpravě směrné části územního plánu vyplývá, že stavba na pozemcích x.x. má dvě nadzemní podlaží. Předložený záměr neznamena pro území výraznou dominantu, výškově i hmotově navazuje na okolní zástavbu. Daný prostor je charakteristický zástavbou větších rodinných domů s podílem ploch soukromé zeleně. Záměr tuto mozaiku v území dodržuje. Zamýšlená stavba není předimenzovaná a nezasahuje do vlastnických práv navrhovatelů, odpovídá kódu míry využití území „C“. Koeficient podlažních ploch KPP činí 0,479, když pro kód využití „C“ činí maximálně 0,5. Tvrzení, že stavba odporuje i novému územnímu plánu v napadeném kódu míry využití území OB „C“, není pravdivé. Hodnocení stavby jako takové není předmětem řízení o úpravě směrné části územního plánu a názor navrhovatelů týkající se subjektivního hodnocení stavby je irelevantní. Rovněž řešení zachování odstupových vzdáleností není předmětem úpravy směrné části územního plánu. Z předložené dokumentace nevyplývá, že stavba má být rozdělena na čtyři bytové jednotky a umožňovat přítomnost desítek lidí.

Úprava směrné části územního plánu není předmětem posouzení vlivů na životní prostředí (SEA) a ani samotný záměr výstavby rodinného domu není předmětem posouzení

vlivů na životní prostředí (EIA). Příslušný správní orgán ostatně ve svém vyjádření uvedl, že k úpravě v souvislosti se stavbou rodinného domu nemá námitky (vyjádření ze dne 29.12.2010).

Ze správního spisu, který byl soudu předložen, vyplývá, že X.X. a X.X. podali u Úřadu městské části Praha 13 žádost o úpravu územního plánu – změnu kódu míry využití území z kategorie „B“ do kategorie „C“ pro parcely č. 1236/68 a 1236/123 v k.ú. Stodůlky. K žádosti předložili dokumentaci k záměru na využití území (novostavba rodinného domu) a výpis z katastru nemovitostí.

K návrhu se vyjádřily příslušné správní orgány. Stavební odbor úřadu městské části ve vyjádření ze dne 10.11.2010 uvedl, že z hlediska současných a předpokládaných územně kompozičních vazeb podpořených znalostí území a vzájemných vztahů nedoporučuje navyšování koeficientů míry využití území pro jednotlivé pozemky v této lokalitě. Toto vyjádření stavební odbor učinil při předávání podnětů příslušnému odboru Magistrátu hl.m. Prahy. Odbor ochrany prostředí Magistrátu hl.m. Prahy ve vyjádření k návrhu ze dne 29.12.2010 uvedl, že záměr neznamená pro území výraznou dominantu, výškově i hmotově navazuje na okolní zástavbu. Daný prostor je charakteristický zástavbou větších rodinných domů s podílem ploch soukromé zeleně. Záměr tuto mozaiku v území dodržuje. Toto stanovisko je vyjádřením orgánu státní správy hájícím zájmy podle zákona č. 114/1992 Sb., zákona č. 289/1995 Sb. a zákona č. 86/2002 Sb. Rada Městské části Praha 13 na schůzi rady dne 10.1.2011 přijala usnesení č. 002, ve kterém souhlasí s navrženou úpravou kódu míry využití území z „B“ na „C“ na pozemcích parc.č. 1236/68 a 1236/123 v k.ú. Stodůlky, Praha 5, při komunikaci Jindrova za účelem výstavby rodinného domu. Útvar rozvoje hl.m. Prahy ve vyjádření ze dne 7.2.2011 uvedl, že s úpravou míry využití území souhlasí a že navrhuje rozšířit řešené území i na sousední parcely dle přílohy k tomuto vyjádření. Nově navrhovaný rozsah s kódem „C“ v pásu mezi ulicemi K Hájům a Jindrovou odpovídá skutečné kapacitě již realizované výstavby rodinných domů, tzn., že kód „B“ byl již přesažen. Po shromáždění těchto podkladů byla odborem územního plánu Magistrátu hl.m. Prahy vydána úprava směrné části územního plánu sídelního útvaru hl.m. Prahy č. U 0951/2011 s tím, že předmětem úpravy je míra využití území v k.ú. Stodůlky – území čistě obytné (OB-B) vymezené ulicemi Jindrovou a K Hájům. Původní stav: kód „B“ byl upraven na: a) kód „C“ pro plochu OB na pozemcích p.č. 1236/68 a 1236/123, b) kód „C“ v pásu vymezeném výkresovou přílohou vymezující plochu OB mezi ulicemi K Hájům a Jindrovou na dvě části. Ve zbývajících plochách OB zůstává kód „B“. Nedílnou součástí úpravy je textová příloha, ve které je uvedeno, že plocha s kódem „C“ je rozšířena na pás mezi ulicemi K Hájům a Jindrovou, ve kterém se nacházejí již realizované rodinné domy s mírou využití území výrazně přesahující kód „B“. Nedílnou součástí úpravy je i výkresová příloha (situace stavby, situace se zákresem vymezené funkční plochy OB s kódem „C“, pohled severní, východní).

V dané věci je třeba nejprve uvést, že judikaturou již bylo postaveno najisto, že na úpravu směrné části územního plánu sídelního útvaru hl.m. Prahy je třeba nahlížet jako na opatření obecné povahy. Účastníci ostatně s tímto závěrem nijak nepolemizují Soud vyšel zejména z nálezu Ústavního soudu ze dne 19.11.2008 sp.zn. Pl. ÚS 14/07, v němž Ústavní soud zdůraznil materiální pojetí opatření obecné povahy se závěrem, že za opatření obecné povahy je třeba považovat i územní plány vydané před účinností stavebního zákona z roku 2006. V daném případě změna směrné části územního plánu sídelního útvaru hl.m. Prahy spočívá ve změně míry využití území v k.ú. Stodůlky, má tedy materiální prvky, neboť je způsobilá zasáhnout do práv dotčených osob.

V další fázi se pak soud zabýval tvrzením navrhovatele o zkrácení na jeho právech. Navrhovatel své tvrzení odůvodnil tím, že výstavbou domu na sousedních parcelách dojde k porušení jeho vlastnických práv, neboť zamýšlená novostavba bude nepřiměřeně velká a nehodící se do dané lokality, nebudou dodrženy odstupové vzdálenosti, bude z ní výhled na dům a pozemek navrhovatele. Navrhovatel pak ještě ve zcela obecné rovině uvedl, že zvýšení koeficientu míry využití území povede k tomu, že stávající stavby rodinných domů budou zvětšovány o přístavby a nástavby. Navrhovatel tedy splnil svou povinnost tvrzení, ale soud má za to, že v dané věci nedošlo k dotčení jeho hmotných práv.

Obdobná otázka byla řešena Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 24.2.2010 č.j. 4 Ao 1/2010-43 (www.nssoud.cz), ve kterém je mimo jiné uvedeno, že *opatření obecné povahy je správní akt s konkrétně určeným předmětem a obecně vymezeným okruhem adresátů. Jakkoliv je však okruh adresátů obecný, pro věcnou legitimaci k podání návrhu je nutno trvat na zákonném požadavku dotčení na právech přímo napadeným opatřením, jak ostatně vyplývá z § 101a s.ř.s. Zákon totiž vychází z toho, že možnost podat návrh na zrušení opatření obecné povahy je primárně procesním prostředkem ochrany proti výslednému aktu, nikoliv proti procesu jeho přijímání. Teprve poté, kdy je najisto postaveno, že k zásahu do hmotných práv navrhovatelky došlo, je možno se zabývat i zákonností procedury přijetí. V projednávané věci to znamená, že je třeba posoudit, zda navrhovatelka spadá do onoho obecně vymezeného okruhu osob, jež jsou vydaným opatřením obecné povahy dotčeny a zda tedy u ní skutečně nastala ona výjimečná situace, kdy realizací změny směrné části územního plánu dojde nepochybně k podstatnému ovlivnění poměrů i na jejich bezprostředně nesousedících pozemcích.*

V daném případě je navrhovatel sice vlastníkem pozemku přímo sousedícího s pozemky, kterých se úprava směrné části územního plánu spočívající ve změně míry využití území týká, avšak ani ta skutečnost, že navrhovatel je mezujícím sousedem nemusí sama o sobě bez dalšího znamenat zkrácení práv navrhovatele. Dle názoru soud je v dané věci rozhodné to, že napadenou úpravou nebylo měněno funkční určení plochy, jedná se stále o funkční plochu OB a že faktická míra využití území okolních stavebních pozemků již odpovídala kódu „C“. Odpůrce v této souvislosti poznamenal, že tento stav se týká i navrhovatele. Konkrétní námitky proti zamýšlené stavbě pak nelze považovat za průkaz zásahu do práv navrhovatele, neboť předmětná úprava směrné části územního plánu nijak nerozhoduje o tom, jaké parametry stavby budou vymezeny stavebním úřadem v následujících řízeních, ať již v řízení o umístění stavby či v samotném stavebním řízení. Námitky uplatněné navrhovatelem v tomto návrhu jsou právě námitkami patřícími do řízení vztahujícího se k provedení konkrétní stavby. Ani případnou možnost další stavební činnosti v předmětné lokalitě nelze hodnotit jako zásah do hmotného subjektivního práva navrhovatele, neboť v každém řízení o povolení stavby je okruh účastníků určován podle zásahu do jejich práv, případná zásah tedy může vzniknout až při provádění konkrétní stavby.

Z tohoto důvodu má tedy soud za to, že přijetím předmětného opatření obecné povahy nedošlo k zásahu do hmotného subjektivního práva navrhovatele.

Za této situace se soud již nezabýval námitkami navrhovatele směřujícími proti procesu přijetí uvedeného opatření. Pouze považuje za potřebné k této problematice uvést, že předmětná úprava směrné části územního plánu sídelního útvaru hl.m. Prahy byla přijata v souladu s právními předpisy a k tomu příslušným orgánem. Ustanovení § 188 odst. 3 zákona č. 183/2006, o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen stavební zákon) při projednání a vydání návrhu změny územního plánu obce,

regulačního plánu nebo územně plánovací dokumentace sídelního útvaru nebo zóny schválené do 31. prosince 2006 se postupuje podle tohoto zákona. O úpravě směrné části této dokumentace rozhoduje pro své území obecní úřad, v ostatních případech úřad územního plánování. Při úpravě se postupuje podle dosavadních právních předpisů. Z tohoto ustanovení jednoznačně vyplývá, že se rozlišuje změna územního plánu obce, regulačního plánu nebo územně plánovací dokumentace sídelního útvaru nebo zóny a úprava směrné části této dokumentace. V daném případě se jedná o úpravu směrné části územního plánu, a proto byl příslušný k přijetí této úpravy odbor územního plánu Magistrátu hl.m. Prahy a při tom postupoval podle zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů. Nejsou tedy na místě námitky navrhovatele, pokud poukazuje na nedodržení ustanovení zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů, neboť tento zákon na předmětnou úpravu směrné části územního plánu sídelního útvaru hl.m. Prahy nedopadá.

Ze shora uvedených důvodů soud návrh jako nedůvodný podle § 101d odst. 2 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Navrhovatel ve věci úspěch neměl a u odpůrce, který byl zastoupen advokátem, se dle ustálené judikatury Městského soudu v Praze nejedná o náklady důvodně vynaložené, neboť odpůrce, který napadené rozhodnutí vydal, by měl být schopen zajistit zastupování u soudu svými zaměstnanci.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6. února 2013

JUDr. Karla Cháberová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Marcela Brabcová